

15 năm chưa thể quên bạn gái cũ

Nhiều khi, bạn bè nhắc lại chuyện cũ, tôi chỉ cười nói: “Kệ đi”; trong lòng tôi chẳng biết mình sẽ kệ đến bao giờ.

Ngoài trời đang mưa, cơn mưa rào như trút xuống không ngớt, cũng giống như tâm trạng của tôi lúc này. Hôm nay là ngày người yêu cũ của tôi đi lấy chồng. Đúng, người yêu cũ, nhưng sao nghe vẫn xót xa. Chúng tôi chia tay nhau đã 15 năm, thời gian trôi qua dài đến thế mà sao tôi chưa từng thực sự quên cô ấy. Ba mẹ tôi nhiều lần hỏi thúc chuyện lập gia đình, tôi chỉ im lặng để mọi chuyện trôi qua. Mấy đứa cháu còn trêu chọc: “Cậu sao chưa có bạn gái, con sắp lấy chồng rồi đấy”.

Ở tuổi 34, có lẽ đã qua cái thời mộng mơ, cái tuổi của những đại khờ, chẳng hiểu sao tôi vẫn mãi khờ dại, cứ mãi quẩn quanh với những điều đã cũ. Bất giác, tôi lại nhớ về hình ảnh của mình, cậu nhóc đeo cô bé dưới cơn mưa, trên con dốc gần hồ đá ở khu quân sự Thủ Đức, nghe văng vẳng giọng em ngày ấy: “Mệt không, để em xuống đi”. Dốc cao lắm nhưng tôi không dám thừa nhận, chỉ dối lòng: “Không sao, anh chạy nổi”. Em, ngày ấy, như một tia nắng rạng rỡ soi sáng lòng tôi, làm tôi luôn cảm thấy tràn đầy năng lượng mỗi khi em cười. Những ngày tháng 18, 19 tuổi ấy, vui biết bao nhiêu, rồi áp lực học tập bắt đầu kéo chúng tôi ra xa nhau.

Nhà tôi không khá giả, ba mẹ tần tảo sớm hôm, dầm mưa dãi nắng để gom từng đồng lo cho tôi ăn học. Tôi không thể chỉ sống cho riêng mình mà quên đi những gánh nặng trên vai ba mẹ. Thế là, tôi cảm thấy mình không có đủ khả năng để lo cho em, không đủ tự tin để giữ em bên mình. Tôi đưa ra quyết định chia tay, khi em cũng đang trong những ngày tháng thất vọng vì thi rớt đại học, còn tôi lại vừa đậu vào ngành công nghệ thông tin của đại học KHTN. Đó là một quyết định mà đến giờ tôi vẫn thấy hối hận, day dứt tới tận nửa đời người. Đôi khi nghĩ lại, nếu được quay về thời điểm đó, có lẽ tôi cũng không làm khác đi, bởi lẽ nghèo thì đâu có nhiều lựa chọn.

Sau khi chia tay, mọi thứ trở nên tồi tệ, thành tích học tập của tôi lao dốc, từ những môn toàn điểm 8, 9, 10 ở kỳ một, đến kỳ hai tôi rớt vài môn. Ngay cả môn Toán, vốn là niềm tự hào, tôi cũng chỉ đủ điểm để qua. Tôi cảm thấy mất phương hướng, chẳng còn thiết tha với việc gì. Có lẽ quyết định ấy không chỉ đến từ lý trí của tôi mà còn từ hoàn cảnh, từ tuổi thơ đầy thiếu thốn đã tôi luyện nên tôi như ngày hôm nay. Tôi sinh ra ở vùng trũng của Đồng Tháp Mười, nơi mùa lũ nước ngập đến tận nóc nhà. Cuộc sống nơi ấy là những bữa cơm thiếu

thốn, bữa no bữa đói, ba mẹ tôi phải vật lộn từng ngày với cuộc mưu sinh.

Khi tôi còn nhỏ, ba mẹ phải lên Sài Gòn làm thuê, còn bốn chị em tôi bỏ học. Lúc đó, tôi chưa đến tuổi đi học, chỉ biết quét đường, đổ rác cùng ba để kiếm sống qua ngày. Suốt 3-4 năm như thế trôi qua trong cảnh lam lũ. Sáng tôi đi học, chiều lại phụ ba đẩy xe rác. Cuộc sống cứ vậy cho đến khi tôi học hết lớp 9. Khi đó, gia đình tôi chuyển về quê và mua được một mảnh đất nhỏ ở gần Mỹ Tho. Chúng tôi cất tạm một căn nhà cấp bốn, tôi chuyển đến học ở trường trong thành phố Mỹ Tho. Đó cũng là nơi tôi gặp em lần đầu, nhưng lúc ấy em chỉ như những người bạn cùng lớp khác, không có gì đặc biệt trong mắt tôi. Hai năm học chung, chúng tôi chẳng nói chuyện với nhau bao nhiêu, mọi thứ đều rất bình thường.

Mãi đến năm lớp 12, trong một buổi học phụ đạo buổi tối, chúng tôi vô tình nói chuyện, từ đó mọi thứ thay đổi. Tôi bắt đầu thấy cuộc trò chuyện với em thật thú vị. Từ hôm ấy, chúng tôi bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, thậm chí thường cùng nhau về nhà sau giờ học, dù hai đứa chẳng cùng đường. Từ đó, tôi nhận em làm em gái nuôi. Khi đó, em có một người theo đuổi, cậu ta ghen lắm, tôi vẫn vô tư. Tôi là một sách, chẳng bận tâm gì nhiều đến chuyện đó. Người ta bảo: "Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy", chẳng biết từ bao giờ, tôi lại bắt đầu thích em.

Những ngày cuối cùng của lớp 12, tôi tỏ tình, em chấp nhận. Đó là những ngày tôi cảm thấy hạnh phúc nhất đời. Tôi đậu vào đại học KHTN, còn em không may mắn như vậy. Em học thêm tiếng Anh để chuẩn bị vào một trường quốc tế. Chúng tôi cùng lên Sài Gòn. Tôi trọ ở gần Suối Tiên, em ở Bình Thạnh. Tôi chưa biết lái xe máy, em dạy tôi chạy chiếc xe 50cc. Dù tôi lái còn yếu, em vẫn dám để tôi chở. Em gan dạ và luôn tin tưởng tôi, điều mà tôi trân quý.

Rồi áp lực học hành, cuộc sống khó khăn khiến tôi xa dần em. Chúng tôi chia tay, tôi bắt đầu tập trung vào việc học. Một lần, nhóm bạn cũ hẹn nhau đi ăn, em xuất hiện cùng người yêu mới. Lòng tôi như thất lại. Từ đó, tôi mới nhận ra rằng mình chưa bao giờ quên em, chưa bao giờ thực sự buông bỏ. Tôi cố níu kéo, nhắn tin, gọi điện, thế nhưng mọi thứ đã quá muộn. Một ngày, khi tôi gọi, đầu dây bên kia là giọng một chàng trai, đó là bạn trai em. Tôi bàng hoàng, từ hy vọng rơi vào tuyệt vọng chỉ trong tích tắc. Người ta nhắc về lời thề tôi từng nói với em.

Tôi từng lấy danh dự Toán học thề sẽ không liên lạc, làm phiền em nữa, nhưng tôi không làm được. Tôi đã làm phiền em. Tôi biết, mình đã thực sự mất em từ giây phút ấy. Sau ngày đó, tôi không còn liên lạc với em nữa. Tôi bỏ giấc mơ trở thành nhà khoa học, chuyển hướng sang làm coder. Tôi ra trường, có một công việc, trở thành một front end, tháng cũng được 3.000 USD, nhưng chưa bao giờ tôi thấy mình thực sự vui.

